

ham at faa at vide, hvorledes han tænker sig Opgaven løst, nu han sidder paa det ansvarlige Sted — jeg ved nok, hvorledes han vilde gøre det, da han var uansvarlig Agitator. Vi ser saaledes paa det, at saa længe vort Samfund er saaledes organisationsbundet, som Tilfældet er, saa længe hele Arbejderbefolkningen i alle Betydninger af dette Ord er saaledes tariffbundet, som Tilfældet er, saa længe er der ingen Mulighed for en effektiv Forebyggelse af Arbejdsløshed, fordi selve Systemets Stivhed er en af Aarsagerne til Arbejdsløsheden. Vi i vore Rækker ser saaledes paa denne Sag, at for virkelig at komme dette Onde til Livs udkræves der Arbejdsfrihed i vort Samfund, Konkurrencefrihed, og dette betyder ikke Anarki, men det betyder et Sammenhold paa anden Basis end den, paa hvilken Sammenholdet nu er tilvejebragt, og opretholdt ved andre Midler end dem, der nu i Almindelighed bringes til Anvendelse.

I denne Forbindelse kommer jeg ind ogsaa paa det Spørgsmaal, som er fremdraget af de ærede Medlemmer Hr. Drachmann og Hr. Christmas Møller, om de politiske Muligheder for en saadan forebyggende Politik. Nu mente det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, at jeg skulde have faaet Patent paa en særlig genial politisk Opfindelse, som det ærede Medlem aabenbart følte sig ilde berørt af ikke at have til sin Disposition (*Christmas Møller*: Slet ikke!). Det glæder mig for saa vidt, men jeg vilde ellers have sagt til det ærede Medlem: Vær saa artig, anvend den efter Behag og efter Behov naar som helst og hvor som helst... (*Christmas Møller*: Lad os være fælles om den!). Ja, ja, jeg har ikke paa nogen Maade forsøgt at sikre den for min Mund, til min egen specielle Benyttelse, det ærede Medlem har ogsaa denne Betragtning til Disposition, for den er saa selvfølgelig. Forholdet er nemlig dette, at man kan ikke, hvis man i det hele taget lægger nogen Vægt paa det radikale Venstres Hævden af, at Landstinget har at bøje sig for et hvilket som helst, selv nok saa lille, Folketingsflertals Afgørelse af en Sag, man kan ikke paa denne Baggrund ræsonnere saaledes, som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller gør, og som den højtærede Socialminister gør. Thi hvis denne Doktrin ikke i Henseende til dens Gyldighed er bestemt af selve den Sags Karakter, som Talen er om, men hvis den er generel, saa vil det jo sige, at selv om der eventuelt er et

Flertal i Landstinget imod en Politik som den, der tidligere har været skitseret af den højtærede Erhvervs- og Statsminister, vil dette ikke kunne bringes til Anvendelse i Landstinget. Derfor vilde det være overordentlig interessant i denne Forbindelse, hvor det ærede Medlem Hr. Dahlgaard jo paa det radikale Venstres Vegne har erklæret sig rede til at gøre det formentlig første Skridt ind paa den ministerielle Bane til Løsning af de Opgaver, som Arbejdsløsheden stiller os i den kommende Vinter, at faa at vide af det ærede Medlem, om han og hans Parti er rede til at følge videre ad de Veje, som man maatte søge ind paa, ganske særlig de Veje, som skal føre til forebyggende Resultater, med andre Ord, om det ærede Medlem mener, at en saadan Politik vil blive mødt af hans Parti baade i dette Ting og i Landstinget med al den Styrke, som Partiet talmæssigt og i anden Henseende ejer. Jeg synes, det var interessant, om det ærede Medlem Hr. Dahlgaard var i Stand til at give os Meddelelse om denne Sag; det vilde have betydelig større Interesse end de Udviklinger, som det ærede Medlem her har fremsat i Tale efter Tale, og i hvilke han gør Rede for, hvorledes Ordet „stedse“ efter radikal Opfattelse skal forstaaes.

Socialministeren (Borgbjerg): Der er neppe nogen, der vil mene, at jeg ansaa det Partiordførerskab, der blev røgtet af det ærede Medlem Hr. Slebsager, for særlig godt røgtet, men saa slet mener jeg nu heller ikke, det blev gjort, at det skulde behøve at gøres om af det ærede Medlem Hr. Kragh, navnlig da ikke, da der fra det ærede Medlem Hr. Kraghs Side ikke er fremkommet et eneste nyt Ord eller en eneste ny Tanke, som ikke allerede er besvaret fra vor Side under den hidtidige Debat. Jeg skal derfor indskrænke mig til at rette en faktisk Urigtighed. Det ærede Medlem citerede efter et Blad noget om, at jeg skulde have erklæret, at det, her forelaa, de 8 Millioner, ikke var et Statslaan. Det er et mærkeligt Vidnesbyrd om, hvorledes et urigtigt Vidnesbyrd, en Forvrængning, kan blive troet og brede sig, medens det, der er sagt, fuldkommen glemmes. Det var først det ærede Medlem Hr. Rudfeld, der i „København“ med Navn under fremsatte den ganske urigtige Paa-stand, at jeg havde sagt, at det ikke er noget Statslaan, medens Rigsdagstidende paa Sp. 176—77 refererer min Forelæggelsestale saaledes, som den blev holdt,